

ת"פ 40990/08/14 - המאשימה - מדינת ישראל - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד ג מ

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 40990-08-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ר מ
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל - משטרת ישראל
תביעות- שלוחת רמלה
ע"י עוה"ד נטליה אוסטרובסקי
נגד
הנאשם - ג מ
ע"י עוה"ד צדוק חוגי

ה כ ר ע ת ד ין

א. כתב האישום

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת (להלן: **המתלוננת**) בני זוג נשואים ולהם שני ילדים קטינים, בן יליד 2004 (להלן: **הבן**) ובת ילידת 2007 (להלן: **הבת**). כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים.
2. באישום הראשון מיוחסות לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: תקיפה הגורמת חבלה ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
3. בני הזוג התגוררו יחד עם ילדיהם במועדים הרלבנטיים לאישום הראשון בדירה בתחומי העיר מודיעין (להלן: **הדירה**). על פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 22.03.2012 בשעה 09:20 או בסמוך לכך, ביקשה המתלוננת מהנאשם כי יכבה את תנור האפייה, בתוכו הייתה עוגה אותה העת. הנאשם השיב כי אינו יודע כיצד יש לעשות כן. על כן, אחד הילדים ניגש לבצע את פעולת הכיבוי אולם במקום לכבות את תנור האפייה, הגביה את חומו והעוגה נשרפה. המתלוננת הביעה מורת רוחה מהאירוע וזרקה לעבר הנאשם מגבת מטבח. בתגובה, קם הנאשם לקראת המתלוננת ואמר לה כי תיזהר ממנו והכה את המתלוננת בשתי מכות אגרוף באזור עינה השמאלית וכתוצאה ממכות האגרוף נגרמה למתלוננת חבלה

בדמות סימנים של אודם ונפוחות. הרימה המתלוננת כיסא לעומת הנאשם במטרה להגן על עצמה. הנאשם הוריד את הכיסא וחבט בשנית באמצעות שתי מכות אגרופ באזור שמאחורי אזנה ובמצחה.

4. באישום השני מיוחסת לנאשם ביצוע עבירה של תקיפה סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, כשנתיים עובר לאירוע המתואר באישום הראשון התגוררו בני הזוג יחד עם ילדיהם בדירתה של אחותה של המתלוננת בשם ה אלט (להלן: ה) בדירה בתחומי העיר חולון (להלן: הדירה של ה). במועד ושעה שאינם ידועים במדויק למאשימה, בתוך הדירה של ה, במהלך ויכוח שפרץ בין הנאשם למתלוננת על רקע כספי, בעט הנאשם במתלוננת, משך בשערות ראשה, הפילה ארצה ובעט בה עד אשר ה עצרה בעדו מלהמשיך במעשיו.

5. הנאשם כפר בשני האישומים ונשמעו הראיות. אעמוד על התשתית הראייתית הרלבנטית לגבי כל אחד מהאישומים בנפרד.

ב. האישום הראשון

1.ב. גרסת המתלוננת בבית המשפט

6. המתלוננת מסרה מספר הודעות במשטרה ושהוגשו על ידי ההגנה במהלך חקירתה הנגדית (נ/2, נ/3, נ/4 ו-נ/5) בניסיון להצביע על סתירות בין הדברים שנאמרו על ידה באותן הודעות לבין עדותה בבית המשפט.

7. על משמעות תוכן אמרות החוץ של מתלוננת לעניין אופן בחינת מהימנות עדותה בבית המשפט, אעמוד בהרחבה בפרק נפרד בהמשך. בשלב זה, אביא בתמצית את גרסת המתלוננת כפי שנמסרה בעדותה בבית המשפט (פרוט' מיום 30.11.15, עמ' 16 ש' 10 - עמ' 17 ש' 31; עמ' 18 ש' 20 - 32; עמ' 19 ש' 4 - 8; עמ' 20 ש' 26 - עמ' 21 ש' 10; עמ' 21 ש' 23 - 28; עמ' 22 ש' 8 - 22; עמ' 23 ש' 18 - 32; עמ' 24 ש' 1 - 13):

א. במועד האירוע נשוא האישום הראשון, המתלוננת, הנאשם ושני ילדיהם היו בדירה. המתלוננת היתה באחד החדרים וביצעה ניקיונות לקראת חג הפסח. הנאשם ושני ילדיהם היו בסלון וצפו בטלוויזיה.

ב. בתנור שבמטבח היתה עוגה שאפתה המתלוננת לפי בקשת הנאשם. המתלוננת ביקשה מהנאשם לכבות את התנור, אך הנאשם לא עשה כן ולכן הבן ניגש לתנור על מנת לכבותו. הבן לא ידע כיצד לכבותו ובמקום לכבות את התנור, סובב את ידית החום בכיוון ההפוך ובכך הגביר

את חום התנור והעוגה נשרפה.

ג. המתלוננת התעצבנה, יצאה מהחדר וזרקה מגבת לעבר הנאשם וקיללה אותו. בתגובה, הנאשם אמר לה "תיזהרי ממני" וחבט בה בשני אגרופים לכיוון העין והמצח. המתלוננת לא רצתה להיראות כמי ששותקת על המכות שקיבלה, במיוחד כאשר הדבר נעשה בנוכחות שני ילדיהם, וגם רצתה להתגונן מפניו. על כן, הרימה את אחד הכיסאות שהיו לידיה לכיוון הנאשם.

ד. הנאשם הוריד את הכיסא שבו החזיקה המתלוננת וחבט בה בשני אגרופים נוספים. בעקבות זאת, המתלוננת התקשרה למשטרה והגיעו לדירה שוטר ושוטרת שהפרידו ביניהם, כאשר השוטר שוחח עם הנאשם ובעוד שהשוטרת שוחחה עם המתלוננת.

ה. בשל המכות שקיבלה נגרמו למתלוננת סימני נפיחות ואודם באזור העין.

ו. המתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה ומסרה תלונה כנגד הנאשם. בהמשך, עזבה את הדירה, לקחה את שני ילדיה עימה ועברה לגור אצל אחותה.

2.ב. גרסת הנאשם

8. הנאשם נחקר במשטרה אודות האירוע נשוא האישום הראשון ומסר את גרסתו וגם העיד בבית המשפט ומסר גרסה דומה לזו שמסר במשטרה. להלן תמצית עדותו (ת/10, ש' 4 - 24; ת/11 ש' 7 - 9; פרוט' מיום 20.9.16 עמ' 98 ש' 10 - 27, עמ' 99 ש' 15 - 32, עמ' 100 ש' 1 - 2, עמ' 102 ש' 6 - 16):

א. לטענתו ישב במטבח לאכול ארוחת בוקר ובתנור היתה עוגה. המתלוננת צעקה מאחד החדרים בדירה שיש לכבות את התנור מאחר והעוגה כבר התנפחה. הנאשם ענה לה שאיננו יודע כיצד לכבות את התנור ולכן הבן ניסה לעשות זאת. בטעות, הבן העלה את החום של התנור במקום לכבותו ולכן העוגה נשרפה.

ב. המתלוננת הגיעה למטבח, החלה לקלל ולצעוק. היא כינתה את הנאשם, בין השאר, "בן זונה" והשליכה לעברו מגבת וגם הרימה כיסא. הנאשם בתגובה קם, החזיק את הכיסא והדף את המתלוננת כדי שלא תפגע בו.

ג. המתלוננת התקשרה למשטרה שיגיעו לדירה אך בהמשך ביקשה לבטל את בקשתה להגעת שוטרים לדירה. לדירה הגיעו שוטר ושוטרת כאשר השוטר שוחח עימו והשוטרת שוחחה עם המתלוננת.

ד. הנאשם שולל שאמר למתלוננת "תיזהרי ממני" או שתקף אותה בדרך כלשהי.

3.ב. העדפת גרסת המתלוננת בבית המשפט על פני גרסת הנאשם

9. הנני מעדיף את גרסת המתלוננת כפי שנמסרה בבית המשפט על פני גרסת הנאשם כפי שנמסרה בבית המשפט ובהודעותיו במשטרה. הסיבה לכך נעוצה במשקל המצטבר של חמישה חיזוקים שאני מוצא לעדותה של המתלוננת בבית המשפט. להלן חמשת החיזוקים:

- א. החיזוק הראשון: אמרות החוץ של המתלוננת.
- ב. החיזוק השני: אמרת קורבן אלימות של המתלוננת.
- ג. החיזוק השלישי: סימני החבלה על המתלוננת.
- ד. החיזוק הרביעי: המידיות בהגשת התלונה למשטרה.
- ה. החיזוק החמישי: עדויות הבן והבת בפני חוקרת הילדים.

אעמוד להלן על כך אחד מהחיזוקים האמורים בנפרד.

3.ב.א) החיזוק הראשון: אמרות החוץ של המתלוננת

10. לאחר עיון באמרות החוץ של המתלוננת ועריכת השוואת בין תוכן לבין עדותה של המתלוננת בבית המשפט, הגעתי למסקנה שאמרות אלה דווקא תומכות בעדותה של המתלוננת בבית המשפט ומחזקות אותה ולא מחלישות אותה כפי שטענה ההגנה. העובדה שאמרות החוץ של המתלוננת הוגשו דווקא על ידי ההגנה איננה מעלה ואיננה מורידה לענין סמכותו של בית המשפט לעשות בהן שימוש דווקא לרעתו של הנאשם ובניגוד למטרה שלשמה הוגשו על ידי ההגנה, שהיא ניסיון קעקע את מהימנות עדותה של המתלוננת.

11. כידוע, הלכה פסוקה היא שראייה שמוגשת לתיק בית המשפט איננה נושאת את "תווית מגישה", קרי שניתן לעשות בה שימוש בין לטובתו ובין לרעתו של הצד שהגיש את הראייה (ע"פ 4004/93 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל פ"ד נ(1) 133, 150 - 152). כמו כן, הלכה פסוקה היא שאמרת חוץ של עד שמוגשת מטעם ההגנה במהלך חקירה נגדית בהליך פלילי היא ראייה קבילה ל-"**לעצם אמירת הדברים**" על ידי

אותו עד ויכולה לשמש ככלי משני בידי בית המשפט לצורך בחינת מהימנותו של אותו עד (ע"פ 10121/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.4.13) פסקאות 20 - 23 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל).

12. בעת שמשווים בין עדותה של מתלוננת בבית המשפט לבין אמרות החוץ שמסרה במשטרה, ניתן למצוא התאמה לגבי **ליבת האירוע** כפי שתואר על ידה בבית המשפט (ראו בעניין זה אמרותיה של המתלוננת: נ/3, ש' 1 - 16; נ/5, ש' 8 - 19, 28 - 31, 45 - 46; נ/2, ש' 1 - 10). להלן העובדות המרכזיות של ליבת האירוע:

א. העובדה שהעוגה נשרפה עקב כך שהבן העלה את החום של התנור במקום לכבותו.

ב. העובדה שקיללה את הנאשם והשליכה לעברו מגבת.

ג. העובדה שהנאשם אמר לה בתגובה: "תיזהרי ממני" וחבט בה באזור המצח והעין עם מכת אגרוף (לגבי מספר האגרופים שנתן, אעמוד בהרחבה בהמשך).

ד. העובדה שהמתלוננת הרימה לעברו כיסא כאות להתגוננות.

ה. העובדה שהנאשם הוריד את הכיסא ביד אחת וחבט בה במכות אגרוף לכיון העין והמצח (לגבי מספר האגרופים שנתן, גם כאן, אעמוד בהרחבה בהמשך).

ו. העובדה ששני הילדים היו עדים לאירוע.

ז. העובדה שהמתלוננת התקשרה למשטרה מיד לאחר מכן והגיעו לדירה שוטר ושוטרת.

13. הנאשם טען שבאמרת החוץ הראשונה של המתלוננת נאמר שקיבלה מהנאשם אגרוף אחד בלבד, לאחר מכן, הרימה לעברו כיסא, ובהמשך קיבלה ממנו אגרוף אחד נוסף (הודעה מיום 22.3.13, נ/3, ש' 6 - 9), וזאת בניגוד לעדותה בבית המשפט.

14. בעיני, אין בסתירה זו בכדי להפחית במאומה ממשקל עדותה של המתלוננת. לא התרשמתי שטעות "בספירת האגרופים" שקיבלה המתלוננת מהנאשם יש בה בכדי לפגוע באמינות גרסתה. יתר על כן, המתלוננת חזרה על טענתה שקיבלה מהנאשם סך הכל ארבעה אגרופים (שניים לפני שהרימה את הכיסא ועוד שניים אחרי שהרימה את הכיסא) גם באמרת החוץ השנייה וגם באמרת החוץ השלישית

שנגבו ממנה בשלב מאוחר יותר (הודעה מיום 24.3.13, נ/5, ש' 16 - 31, והודעה מיום 3.4.13, נ/2, ש' 2 - 10).

15. ללמדך, עדותה של המתלוננת בבית המשפט לפיה קיבלה ארבעה אגרופים מהנאשם איננה בגדר עדות כבושה אלא עדות שמתיישבת היטב עם שתי אמרות חוץ שנגבו ממנה (השנייה והשלישית) שבהן תיקנה את הטעות שלה בהודעתה הראשונה לעניין "סך האגרופים" שקיבלה מהנאשם.

16. יתר על כן, העובדה שקיימת התאמה לגבי ליבת האירוע בין עדותה של מתלוננת בבית המשפט לבין אמרות החוץ שנגבו ממנה במשטרה ואשר הינם ראייה לעצם אמירת הדברים, מהווה אינדיקציה בעיני לאמינות עדותה ולחוסנה הפנימי של העדות. יחד עם זאת, כאמור, נמצאה התאמה בין אמרות החוץ של הנאשם לבין עדותו בבית המשפט. על כן, ישאל השואל, מדוע בית המשפט מעדיף דווקא את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם. התשובה לכך נעוצה במשקל המצטבר של ארבעה חיזוקים נוספים לעדותה שאעמוד עליהם בהמשך ואשר מפריכים את גרסתו של הנאשם.

17. יתר על כן, לעניין טענת הנאשם שהמתלוננת חזרה בה מתלונתה, הרי שטענה זו אין בה ממש. המתלוננת מעולם לא חזרה בה מתלונתה במובן זה שהודיעה לאיש מרות, כגון שוטר, שתלונתה היא שקרית. בהודעה של המתלוננת מיום 22.3.13 בשעה 12:10 (נ/4) המתלוננת אמרה את הדברים הבאים:

"בהמשך לעדות שלי מקודם אני מאוד מבקשת שבעלי לא ילך למעצר. הוא אבא לילדים שלי. הוא בן אדם שסובל מבעיות לב. גם לדעתי הוא לא ערך [צ"ל "ערך" - ה.א.ש] למעצר ואני מפחדת שיהיה בנוכחים אסירים, הוא יכול ללכת לאחד מקרובי משפחתו, זה הרבה יותר עדיף ממעצר.

ש. את מוסרת את הדברים האלה מרצוןך הטוב והחופשי.

ת. כן, הוא אבא של הילדים שלי, אני לא מפלצת."

18. אין בדברים הנ"ל בכדי ללמד על שקריות התלונה שהוגשה במסגרת אמרת החוץ הקודמת שנמסרה באותו היום (הודעה מיום 22.3.13 בשעה 11:50, נ/3), אלא רק הבעת דאגה לנאשם ממעצרו בשל היותו סובל מבעיות לב ולאור העובדה, שלמרות הכל, מדובר באבי ילדיה.

ב.3(ב) החיזוק השני: אמרת קורבן אלימות

19. המתלוננת התקשרה למשטרה מיד לאחר קרות האירוע נשוא האישום הראשון. כמו כן, הנאשם אישר

את עצם ההתקשרות ושבוצעה מיד לאחר הויכוח שהיה ביניהם בעקבות שריפת העוגה. לא היתה מחלוקת בין הצדדים לגבי תוכן השיחה של המתלוננת עם המוקד הטלפוני של המשטרה או לעניין קבילות הדיסק והתמליל שמתעדים את השיחה בין המתלוננת לבין המוקדנית. בשיחה נאמרו על ידי המתלוננת הדברים הבאים (ראו התמליל ת/14, שהוגש על ידי ההגנה): **"אני מבקשת משטרה לחרצית 24"** ובהמשך **"כי האבא דפק לי בוקס לפני עכשיו"** וכן **"... קיבלתי בוקס בתוך הפנים והפנים שלי די כואבות, אני מבקשת שמשטרה תגיע לפה"** ובהמשך **"... הוא התעצבן שהעפתי מגבת כי נשרפה העוגה שביקשתי לסגור והוא לא ידע"** וכן **"בגלל זה קיבלתי בוקס בפנים"**. דברים אלה מהווים "אמרת קורבן אלימות", שכידוע, היא עדות קבילה לא רק לעצם אמירת הדברים אלא גם לאמיתות התוכן.

20. יתר על כן, השוטר שהגיעה לדירה, שושנה לוי ניצן (להלן: **שושנה**), גם רשמה בדו"ח הפעולה שלה את הדברים הבאים שנאמרו על ידי המתלוננת (ת/15):

"האישה מסרה כי בעקבות ויכוח שהיה בינה לבין הנידון על רקע עבודות הניקיון בבית, זרקה על בעלה מגבת. בעקבות כך היכה אותה ונתן לה שני אגרופים לפני. לבני הזוג שני ילדים בני 9 ו-6, האישה מציינת כי מה שאירע הוא "הקש ששבר את גב הגמל".

21. דברים אלה שנאמרו על ידי המתלוננת לשושנה גם הם מהווים אמרת קורבן אלימות, שמצטרפת לאמרת קורבן אלימות נוספת בדמות שיחת המתלוננת עם מוקדנית המשטרה. אומנם, דו"ח הפעולה של שושנה הוגש לבית המשפט על פי "כלל הקפאת הזכירה" דבר שפוגע בזכות של נאשם לחקירה נגדית אפקטיבית, וזאת לאור העובדה ששושנה מסרה בחקירתה הראשית שאיננה זוכרת כלל את האירוע (ראו פרוט' מ-20.9.16, עמ' 96 ש' 7-12). לכאורה, יש לייחס משקל נמוך לדו"ח הפעולה של שושנה. עם זאת, קיימת אמרת קורבן אלימות אחרת של המתלוננת בדמות השיחה הטלפונית עם מוקדנית המשטרה שאין מחלוקת לעניין קבילותה ושבעיני יש לייחס לה משקל גבוה. על כן, השילוב שבין שתי האמרות שהן זהות בתוכן, מהווה חיזוק העומד בפני עצמו למהימנות עדותה של המתלוננת בבית המשפט. בנסיבות אלה, הנני קובע שאין להפחית ממשקלו של דו"ח הפעולה של שושנה, על אף שהוגש על פי "כלל הקפאת הזכירה".

22. סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א 1971 קובע כדלקמן:

10. "עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות לוואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר, או תשוש, או חולה או נעדר מהארץ ובלבד שהתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

1. היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, א בסמוך לאחריו, א לאחר שהייתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו.

(ההדגשה לא במקור)

23. עינינו הרואות שהאמרה יכולה להיאמר "בשעת מעשה האלימות" או "בסמוך לאחריו" או לאחר שהייתה לקורבן "ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו". ללמדך, שמדובר בשלוש חלופות שונות שכל אחת מהן יכולה להתקיים בפני עצמה. אין חובה שהאמרה תהיה דווקא בהזדמנות הראשונה והיא יכולה להיות גם אמרה שנאמרת "בסמוך" לקרות אירוע האלימות (ע"פ 5853/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (14.1.13) פסקה 13 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר). סמיכות הזמנים תיבחן לפי נסיבות המקרה הפרטני ויכולה אף להימשך מספר שעות לאחר האירוע (ע"פ 740/12 **מדינת ישראל נ' ברסקי** [פורסם בנבו] (21.7.14) פסקאות 26 - 27 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר). במקרה שבפני, דבריה של המתלוננת בפני שושנה לגבי האלימות של הנאשם כלפיה, נאמרו "**בסמוך**" לאחר קרות האירוע ודי בכך על מנת שהראיה תוכשר כראיה קבילה לאמיתות התוכן.

24. יתר על כן, הלכה פסוקה היא ש"אמרת קורבן אלימות" יכול שתינתן גם בפני איש מרות, כגון שוטר שמגיע לזירת אירוע האלימות (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (5.8.13) פסקאות 9 - 12 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג).

25. ההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל-"אמיתות התוכן", הן אלה: **ראשית**, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אתר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודה. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. **שנית**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נו (2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ (3) 675, 679 (1996)).

ב.3(ג) החיוזוק השלישי: סימני החבלה על המתלוננת

26. המתלוננת העידה בבית המשפט שנגרמו לה סימני חבלה מסביב לעין בעקבות האגרופים שקיבלה מהנאשם. אומנם, במהלך חקירתה הנגדית התבלבלה בתשובתה אם החבלה היתה סביב עין שמאל או סביב עין ימין (פרוט' מיום 30.11.15, עמ' 22 ש' 16 - עמ' 23 ש' 4), אך העובדה שהיה לה סימן של חבלה מסביב לעין שמאל מיד לאחר קרות האירוע נשוא כתב האישום, נתמכת בראיות החיצוניות

שלחן:

א. עדותו של השוטר אשר סוסן שגבה את הודעתה של המתלוננת באותו היום ורשם בגוף ההודעה את הדברים הבאים: **"אני מזהה חבלה, סימן אודם קצת נפוח מתחת לעין שמאל. אני מצלם את החבלה ומצרף את הצילום לתיק החקירה"** (נ/3, ש' 6 - 7; ראו גם עדותו של אשר סוסן בבית המשפט מיום 6.9.16, עמ' 79 ש' 9 - 17).

ב. עדותו של השוטר ברנרד איש שהגיע לדירה לאחר קרות האירוע נשוא האישום הראשון, יחד עם שושנה, לפיה ראה שהיה למתלוננת סימן של אדום סביב עין שמאל ואף רשם את הדברים בדו"ח הפעולה שלו (ראו דו"ח הפעולה שלו ת/1; עדותו בבית המשפט בפרוטוקול מיום 23.11.15, עמ' 10 ש' 32).

ג. דו"ח הפעולה של שושנה שבו נרשם **"נצפתה נפיחות קלה סביב עינה השמאלית וכן אדמומיות, כמו גם סימני מכה - פס אדום חזק מתחת לעין באורך של כ- 2 ס"מ"** (ת/15).

ד. עדותו של הבן בפני חוקרת הילדים, לפיה **"הבוקסים"** שנתן הנאשם למתלוננת על רקע הויכוח בדבר שריפת העוגה גרמו את הדברים הבאים: **"לאמא נהיה פנס בעין, והוא החליף צבעים, שחור... אמ... אדום, צהוב... כחול... ירוק... סגול"** (ת/6, עמ' 12, ש' 7 - 11).

ה. עדותה של הבת בפני חוקרת הילדים לפיה למתלוננת נגרם **"פנס"** מתחת לעין בעקבות **"בוקסים"** שקיבלה מהנאשם וזאת לאחר זריקת המגבת עליו לאחר שנשרפה העוגה (ת/5, עמ' 8 ש' 28-30). כמו כן, הוסיפה שה-**"פנס"** היה **"גם אדום"**, וכן **"גם סגול ושחור"** (ת/5, עמ' 9 ש' 3).

ו. ראיה חיצונית נוספת לעדותה של המתלוננת שאכן היתה לה חבלה בעין בסמוך לאחר הויכוח על שריפת העוגה, ניתן למצוא בדברי הנאשם עצמו בחקירתו במשטרה, באותו היום (ת/10 ש' 15 - 16, ש' 21 - 24) ושם אמר כדלקמן:

"ש. איזה חבלה נגרם לאשתך?"

ת. אני ראיתי שיש לה מכה במצח אני חושב."

וכן גם :

"ש. איך תקפת את אשתך?"

ת. אני לא תקפת אותה [כך במקור - ה.א.ש]

ש. (אני מציג בפני החשוד תמונה של החבלה של [המתלוננת]) איך אתה מסביר את התמונות האלו?

ת. אין לי מה להסביר, אדום בעין".

27. על כן, הנני קובע כממצא עובדתי שלמתלוננת אכן נגרמה חבלה שהותירה סימן מסביב לעין שמאל בעקבות האגרופים שקיבלה מהנאשם. יש לציין שהמתלוננת צולמה בתחנת המשטרה על מנת לתעד את הסימן שהיה לה בעין, אך העתק הצילום שהוגש לבית המשפט הינו בשחור לבן ואיננו צבעוני ולכן איני מייחס לצילום זה משקל כלשהו מאחר ולא ניתן ללמוד ממנו מאומה לעניין הגוונים של הצבעים על פניה של המתלוננת (נ/1). בכל מקרה, אין בעובדה שאיני מייחס משקל לצילום זה בכדי לגרוע מהקביעה העובדתית שנגרם למתלוננת סימן אדום/כחול מסביב לעינה השמאלית בעקבות האגרופים שקיבלה מהנאשם.

28. הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עבירת אלימות יכולים לשמש חיזוק לעדות של הקורבן (ע"פ 6164/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.2.12) פסקה 20 לפסק דינו של כבוד השופט עמית; בש"פ 6989/93 מדינת ישראל נ' סויסה [פורסם בנבו] (30.1.94); בש"פ 10194/03 קריאף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופטת פרוקצ'יה)).

3.ב(ד) החיזוק הרביעי: המידיות בהגשת התלונה

29. המתלוננת הזעיקה עזרה מיד לאחר קרות אירוע תקיפה בכך שהתקשרה למשטרה והגיעו לדירה שוטר ושוטרת. כמו כן, באותו היום הגיעה למשטרה ומסרה תלונה כנגד הנאשם.

30. סמיכות הזמנים בין מועד הגשת התלונה לבין מועד התרחשות האירוע נשוא האישום הראשון יכול לשמש חיזוק לעדותה של המתלוננת בבית המשפט, לפיה אכן הותקפה על ידי הנאשם.

31. כך למשל, בפסיקה נקבע, בעבירות מין, כי יסוד הסמיכות בהגשת התלונה למשטרה ביחס למועד התקיפה המינית, מהווה חיזוק לעדותה של קורבן העבירה (ע"פ 7063/14 רבאיעה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 רייטבורג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם). כמו כן, בית המשפט העליון עמד גם על הדמיון שבין עבירות מין לבין עבירות אלימות במשפחה בשל כך ששני סוגי

העבירות מתבצעות בצנעה ובשניהם קיים חשש מפני הגשת תלונה במשטרה, דבר שמאפשר יישום של כלל ראייתי של "חיזוק" שמקובל לגבי עבירות מין גם לגבי עבירות של אלימות במשפחה (ראו למשל: ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בבב] (1.9.09) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר, שם נקבע כי הכלל הראייתי שנקבע בפסיקה לגבי עבירות מין לפיו "מצב נפשי" של מתלוננת קורבן עבירת מין יכול לשמש "חיזוק" לעדותה, ניתן ליישמו גם לגבי עבירות של אלימות במשפחה). יוצא מכך, שניתן ליישם את הכלל הראייתי שמקובל בעבירות מין לפיו מידיות בהגשת התלונה מהווה חיזוק לעדות המתלוננת לענין תקיפתה המינית, גם לענין עבירות של אלימות במשפחה.

החיזוק החמישי: עדויות הבן והבת בפני חוקרת הילדים

ב.3(ה)

32. חיזוק נוסף למהימנות גרסתה של המתלוננת בבית המשפט אני מוצא בעדויות הבן והבת בפני חוקרת הילדים. שניהם תיארו אירוע שלהלן פרטיו: במהלך חופשת פסח בהיותם בדירה, נשרפה העוגה שהיתה בתנור עקב כך שהבן לא ידע כיצד לכבות את התנור; המתלוננת התרגזה והשליכה מגבת על הנאשם; הנאשם בתגובה חבט בה עם אגרופים; המתלוננת הרימה כיסא כדי להתגונן מפניו; הנאשם הוריד את הכיסא וחבט בה באגרופים נוספים (ראו: עדותו של הבן, ת/6 עמ' 8 ש' 18 - 25, עמ' 12 ש' 14 - 31, עמ' 14 ש' 12 - 17; וכן ראו עדותה של הבת, ת/5 עמ' 6 ש' 10 - 26, עמ' 7 ש' 20 - עמ' 8 ש' 30, עמ' 9 ש' 24 - 30).

33. יש לציין שחוקרת הילדים ציינה בטופס סיכום העדות שערכה לגבי הבן (ת/8) ובטופס סיכום העדות שערכה לגבי הבת (ת/7), שלהתרשמותה קיימת "קואליציה" של הילדים והמתלוננת כנגד הנאשם ואשר באה לידי ביטוי ב-"מגמת השחרה כנגדו". יחד עם זאת, ציינה גם שלהתרשמותה קיים "גרעין של אמת", כלשונה, בעדות של שניהם, שכוללים קונטקסט של זמן ומקום ותיאור הנסיבות הכוללות של האירוע, אך בשל "האופן השלדי", כלשונה, למסירת פרטי האירוע, היא מתקשה להעריך את מהימנות דבריהם לגבי באופן מלא (ראו ת/8 פסקה 6 וכן ת/7 פסקה 6; וכן ראו עדותה של חוקרת הילדים בבית המשפט בפרוטוקול מיום 2.3.16, עמ' 52 ש' 29 - עמ' 56 ש' 17, עמ' 58 ש' 3 - 16, עמ' 61 ש' 14 - עמ' 62 ש' 11; וכן פרוטוקול מיום 6.9.16 עמ' 68 ש' 21 - 30, עמ' 69 ש' 18 - עמ' 70 ש' 31, עמ' 72 ש' 18 - עמ' 74 ש' 8).

34. הלכה פסוקה היא שהתרשמותו של חוקר הילדים ממהימנות קטין שלא מעיד בבית משפט היא עדות רלוונטית המהווה כלי עזר שיש בו לסייע לבית המשפט במלאכה המורכבת של הערכת עדות קטין. מלאכה זו טעונה מהימנות ומקצועיות ייחודית, ולפיכך להתרשמות חוקר הילדים ניתן משקל המשתנה מתיק לתיק בהתאם לנסיבות. כמובן שהקביעה אם עדותו של קטין שנחקר על ידי חוקר ילדים ולא העיד בבית המשפט, היא מהימנה או לא, היא מלאכה שמסורה בסופו של יום לבית המשפט (ע"פ 433/13 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בבב] (2.6.14)) פסקה 36 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

35. השאלה שיש להכריע בה היא האם עדותם של הבן והבת בפני חוקרת הילדים יכולים לשמש חיזוק לעדותה של המתלוננת בבית המשפט ובכך לתרום במישור הראייתי למסקנה שיש להעדיף את עדותה של המתלוננת בבית המשפט על פני עדותו של הנאשם. לדעתי, יש להשיב על שאלה זו בחיוב.
36. בדיני הראיות קיימת הבחנה קלאסית בין ראייה מרכזית לבין ראייה משנית שמטרתה לתמוך בראייה המרכזית ומטבע הדברים קיימים יחסי גומלין בין השניים, כאשר עוצמתה של הראייה המרכזית משליכה על העוצמה הנדרשת מהראייה המשנית (ראו למשל: ע"פ 7320/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (13.5.09) פסקה 13 לפסק דינו של כבוד השופט לוי).
37. במקרה שבפני, הראייה המרכזית לגבי האירוע נשוא האישום הראשון היא עדותה של המתלוננת בבית המשפט, ולא עדותם של הבן והבת בפני חוקרת הילדים. עדותם של הבן והבת בפני חוקרת הילדים הינם בגדר ראייה משנית בלבד. לאור הקושי של חוקרת הילדים לקבוע את מהימנות עדותם של הבן והבת באופן פוזיטיבי, ולא כל שכן לאור התרשמותה לעניין "הקואליציה" שנרקמה כנגד הנאשם, הדבר מוביל למסקנה שיש לראות בעדויות של הבן והבת כראיות בעלות עוצמה נמוכה. כידוע, ראייה בעלת עוצמה נמוכה (קרי, בעלת משקל נמוך), איננה ראייה שקרית, אלא ראייה שבית המשפט מפחית ממשקלה הסגולי בשל התרשמותו מחוסנה הפנימי. כמו כן, ראייה בעלת עוצמה נמוכה היא לא בהכרח ראייה מזכה, אלא ראייה שמצטרפת למכלול הראיות לצורך קביעת ממצאים שבעובדה.
38. במקרה שבפני, הראייה המרכזית בעלת העוצמה הגבוהה היא עדותה של המתלוננת בבית המשפט שנתמכת בראיות חיצוניות שונות בדמות חמשת החיזוקים שצינתי. עדות הבן ועדות הבת משמשות אותי כנדבך נוסף מתוך מכלול נדבכים נוספים לצורך קביעת מהימנות עדותה של המתלוננת.
39. החיזוקים לעדות המתלוננת בהיותה ראייה מרכזית יכולים להגיע ממקורות שונים שיכולים להיות בעלי עוצמה פנימית משתנה, חלקם חזקים יותר וחלקם חזקים פחות. עדות הבן ועדות הבת הן דוגמה לחיזוקים שהם "חזקים פחות" וזאת בהשוואה לחיזוק הראשון, השני, השלישי והרביעי, אך הדבר לא פוסל את האפשרות לעשות בהן שימוש כ-"חיזוק" לכל דבר ועניין לעדותה של המתלוננת. ודוק, לא שוכנעתי שהיה ב-"קואליציה", כלשון חוקרת הילדים, בין המתלוננת ושני הילדים כנגד הנאשם, כדי להוליד עדויות שקריות של שני הילדים כנגדו. יוזכר, שגם חוקרת הילדים בעצמה התרשמה מ-"**גרעין של אמת**" בדברי שני הילדים לעניין האירוע נשוא האישום הראשון. יוזכר גם שהנאשם בעצמו גם אישר בחקירתו במשטרה ששני ילדיו היו עדים לאירוע (ת/10, ש' 29 - 30), ומכאן גם הרלוונטיות של עדותם.
40. **מעבר לנדרש**, ומטעמי זהירות בלבד, יצוין שגם אם אתייחס לעדות של מי מהילדים כראייה מרכזית לעניין אירוע התקיפה של הנאשם את המתלוננת באישום הראשון, עדיין יהיה ניתן להרשיעו בעבירת איומים ותקיפת בת זוג. ואבהיר:

א. אם עדות של אחד הילדים בפני חוקרת הילדים תיראה כמרכזית, אזי העדות של הקטין (או הקטינה, לפי העניין) האחר בפני חוקרת הילדים יכולה כשלעצמה להיות הראיה המשנית שיכולה לשמש כסיוע לעדות המרכזית של הקטין הראשון. כידוע, בפסיקה נקבע כי עדותו של קטין בפני חוקר ילדים יכולה לשמש "סיוע" לעדותו של קטין אחר בפני חוקר הילדים (ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.5.09) פסקה 13 לפסק דינו של כבוד השופט לוי).

ב. דרך נוספת למלא אחר דרישת הסיוע הדרושה לעדותו של אחד הילדים, היא על ידי השילוב שבין עדות המתלוננת לבין שאר הראיות שהובאו במסגרת החיזוקים הראשון, השני, השלישי והרביעי שתוארו לעיל. הלכה פסוקה היא שאפשר למצוא את ה-"סיוע" הדרוש לעדות קטין שנגבתה על ידי חוקר ילדים במשקל הראייתי המצטבר של מספר ראיות העונות על דרישות אלה יחדיו (ע"פ 433/13 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (2.6.14) פסקה 39 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

ג. כאמור, גם אם נאמר שהעדויות המרכזיות של אחד הקטינים (הבן או הבת) היא בעלת עוצמה נמוכה, הרי שהתרשמותי היא שהראיה המשנית בדמות "סיוע" שמתבטאת בשילוב בין ראיות אחרות (עדויות המתלוננת יחד עם הראיות נשוא החיזוקים הראשון, השני, השלישי והרביעי) היא בעלת עוצמה גבוהה. גם אם הראייה המרכזית היא בעלת עוצמה נמוכה (עדויות הבן או הבת בפני חוקרת הילדים) הרי שהדבר מתאזן למול העוצמה הגבוהה של הראייה המשנית.

41. למען השלמת התמונה יש לציין שהבן והבת מסרו בפני חוקרת הילדים על אירועי אלימות של הנאשם כנגדם. אירועים אלה לא יוחסו לנאשם בכתב האישום ולכן אינני מוצא צורך לדון בהם. יחד עם זאת, לא התרשמתי שיש בעובדה שלא נכללו בכתב האישום בכדי להעיב על מהימנות גרסתם וזאת לעניין אירוע התקיפה של המתלוננת כמתואר באירוע הראשון.

3.ב(ו) סיכום ביניים לגבי האישום הראשון

42. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע שכל חמשת החיזוקים שצינתי לעיל לעדותה של המתלוננת מוסיפים נופך של אמינות לעדותה ושהותירה בעיני רשם חיובי. התרשמותי היא שמדובר בעדות נהירה וסדורה שאין בה מההגזמה או מהרצון להשחרת הנאשם או להביא להפללתו לשווא, אלא עדות אמת. כמו כן, הכחשתו של הנאשם לאירוע התקיפה (מכות האגרוף) והאיומים (השימוש בביטוי "תיזהרי ממני") היא בלתי משכנעת. לפיכך, הנני קובע שהמאשימה הוכיחה את האירוע נשוא האישום הראשון מעל לכל ספק סביר.

ג. האישום השני

43. המתלוננת העידה בבית המשפט לגבי אירוע אלימות נוסף שלטענתה התרחש כשנתיים לערך עובר לאירוע שתואר באישום הראשון. להלן גרסתה לאירוע נשוא האישום השני (פרוט' מיום 30.11.15 עמ' 19 ש' 26 - עמ' 20 ש' 21, עמ' 42 ש' 1-10, עמ' 43 ש' 15-31, עמ' 43 ש' 17-24):

א. באותה עת, המתלוננת, הנאשם ושני ילדיהם התגוררו בדירה של ע, אחותה של המתלוננת למשך כעשרה חודשים. האירוע נשוא האישום השני התרחש בתוך דירתה של ע.

ב. התפתח ויכוח בין המתלוננת לנאשם בענייני כספים ומידת תרומתו של הנאשם בכלכלת הדירה של ה.

ג. בעקבות הויכוח, הנאשם אחז בשיער ראשה של המתלוננת, משך אותה לכיוון הרצפה ובעט בה באזור המותן והגב.

ד. ע קמה והתערבה ואמרה לנאשם לצאת מדירתה. הנאשם הרים את ידו לעברה של ע ובטרם שהיכה אותה, הודיעה לו שאם יכה אותה תזמין לו משטרה. בהמשך, הנאשם ארז את חפציו ועזב את דירתה של ע.

44. מעיון באמרותיה של המתלוננת במשטרה עולה שנאמרו בהם דברים דומים לאלה שנאמרו על ידה בבית המשפט (נ/3, ש' 9 - 10; נ/5 ש' 48 - 50). ללמדך, שלעניין האישום השני, קיימת התאמה בין אמרות החוץ של המתלוננת לבין עדותה בבית המשפט.

45. לעומת זאת, הנאשם טען כי באותה עת אכן התגורר יחד עם המתלוננת ושני ילדיהם בדירתה של ע ואכן התעורר ויכוח בינו לבין המתלוננת בענייני כספים ובהמשך עזב את דירתה של ה, אולם, לטענתו, לא תקף את המתלוננת בשום דרך שהיא (ת/11 ש' 10 - 31 וכן פרוט' מיום 20.9.16 עמ' 99 ש' 1 - 12).

46. עדותה של המתלוננת בנוגע לאירוע נשוא האישום השני נתמכת בעדותה של ה שגם היא מסרה דברים זהים הן בעדותה בבית המשפט והן בהודעתה במשטרה (ראו: הודעתה של ה במשטרה, נ/6 ש' 1 - 15; וכן עדותה בבית המשפט בפרוט' מיום 20.9.16, עמ' 82 ש' 13 - 22, עמ' 85 ש' 17 - 28, עמ' 86 ש' 2 - 32, עמ' 89 ש' 15 - 18).

47. ה העידה על עצמה כדלקמן: "אני סובלת מהפרעה נפשית כלשהי ואני מטופלת שנים בכדורים פסיכיאטריים, ואני סובלת מהמחלה מזה 11 שנים" (פרוט' מיום 20.9.16 עמ' 83 ש' 1-3). על כן, הנאשם טוען שעדותה של ה היא בלתי מהימנה. ראו גם דבריו בהודעתו במשטרה על כך

שה סובלת ממחלת נפש ולכן דבריה בלתי אמינים ושהינה סובלת מסכיזופרניה וכן ממאניה דיפרסיה ואף ניסתה בעבר להצית את דלת דירתו (ת/11 ש' 24 - 26).

48. יצוין תחילה שלא הוגשו בפניי מסמכים רפואיים כלשהם אודות מצבה הרפואי של ה, לא מטעם המאשימה וגם לא מטעם ההגנה. כמו כן, לא הוגשה כל בקשה מטעם ההגנה למתן צו לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 לקבלת תיקה הרפואי. לפיכך, בית המשפט נותר רק עם הדברים שצוינו לעיל כראיות בלעדיות אודות מצבה הנפשי של ה.

49. כאן עולה השאלה הבאה: האם עדותה של ע יכולה לשמש חיזוק לעדותה של המתלוננת לעניין האירוע נשוא האישום השני, או שמא, יש להפחית ממשקל עדותה של ה ולראות בעדותה כעדות בלתי מהימנה שלא יכולה לשמש חיזוק כלל.

50. כידוע, עדותו של אדם הלקוי בנפשו או בכושרו השכלי היא עדות קבילה לכל דבר ועניין ועל בית המשפט לבחון את משקל העדות לפי מבחן משולש שלהלן עיקריו:

א. ראשית, מבחן ההתרשמות הבלתי אמצעית של בית המשפט מהעד ומהאופן שבו העיד, תוך נתינת הדעת לאמור בחחות הדעת הרפואית לגבי מצבו הנפשי, ככל שישנה כזו.

ב. שנית, מבחנה הפנימי של העדות. רוצה לומר, בדיקת העדות על פי סימני האמת העולים ממנה, כגון הגיונה או חוסר הגיונה הפרטי, סידורם או בלבולם של הפרטים הנמצאים בה וכיוצא באלה סימנים של שכל ישר המביאים אדם בר דעת להתייחס לדברי זולתו באמון.

ג. שלישית, מבחנה של העדות על פי סימני אמת חיצוניים, אשר יש בהם על פי מבחני השכל הישר כדי להשליך אור על אמיתותה.

(ראו: ע"פ 800/85 **ברדה נ' מדינת ישראל** פ"ד מ(4) 266, 270-271; ע"פ 5339/98 **מדינת ישראל נ' פלוני** פ"ד נו (3) 769, 744-779 (2002); ע"פ 3106/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.9.13) [פורסם בנבו] פסקאות 13 - 22 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל שנתנה את דעת הרוב כנגד דעתו החולקת של כבוד השופט דנציגר).

51. ולענייננו, להלן התרשמותי מעדותה של ה על פי המבחן המשולש:

א. לגבי המבחן הראשון (ההתרשמות מהעדה): עדותה של ע היתה עניינית, קוהרנטית וסדורה ואילו לא ציינה את העובדה שהינה נוטלת תרופות פסיכיאטריות, לא ניתן היה להבחין במהלך

שמיעת עדותה בקיומה של לקות נפשית כלשהי אצלה. יתר על כן, לא הוצגה בפניי חוות דעת רפואית כלשהי וגם לא הובא בפניי מידע מתועד אודות מצבה הנפשי. הדבר יוצר קושי לקבל את טענת הנאשם שלקוטה הנפשית של ה יש בה בכדי לכרסם ממתימנות דבריה. נהפוך הוא, טענת הנאשם אינה מתיישבת כלל עם התרשמותי הבלתי אמצעית מעדותה של ה.

ב. לגבי המבחן השני (מבחנה הפנימי של העדות): עדותה של ע כוללת בתוכה חמישה רכיבים שונים: ראשית, רכיב של זמן (היינו, שהאירוע התרחש שנתיים לפני מסירת הודעתה במשטרה); שנית, רכיב של מקום (האירוע התרחש בדירתה של ע); שלישית, רכיב של נסיבות שקדמו לאירוע התקיפה (מגורי הנאשם, המתלוננת וילדיהם בדירתה של ע שהוליד ויכוח כספי על אופן כלכלת הבית); רביעית, רכיב של תיאור אירוע התקיפה (משיכה בשערות, הפלה לרצפה ובעיטות באזור הגב והמותן); חמישית, רכיב של תיאור ההתרחשויות לאחר סיום התקיפה (דבריה של ע לנאשם שאם יכה אותה תזמין משטרה ודרישתה ממנו שיעזוב את דירתה). רצף האירועים הוא מאוד ברור. כמו כן, הנאשם בעצמו אישר ארבעה מתוך חמישה רכיבים (ולפי הסדר שהובא לעיל), תוך הכחשת הרכיב הרביעי בלבד שעניינו תקיפת המתלוננת ואשר עומד בלב המחלוקת העובדתית שיש להכריע בה. ללמדך, שעדותה של ע יש בה היגיון פנימי רב בהיותה עדה ישירה לאירוע נשוא האישום השני.

ג. לגבי המבחן השלישי (קיומם של סימני אמת חיצוניים): עדותה של ע נתמכת בראיה חיצונית והיא עדותה של המתלוננת שהינה קורבן עבירת התקיפה ואשר מסרה דברים דומים.

52. בנסיבות אלה, הנני קובע שעדותה של ע צולחת את המבחן המשולש לכל חלקיו ובעיני מדובר בעדות מהימנה שנעדרת פרכות או סתירות מהותיות.

53. יתר על כן, בפסיקה נקבע שיש להשאיר לבית המשפט את שיקול הדעת לקבוע אם לנוכח משקלה העצמי של עדות הלקוי בנפשו או כושרו השכלי, טעונה היא תוספת ראייתית כזו או אחרת (ע"פ 5339/98 **מדינת ישראל נ' פלוני** פ"ד נו (3) 769, 779 - 780 (2002)). יובהר שלאור התרשמותי החיובית מעדותה של ה, אינני מוצא צורך בקיומה של תוספת ראייתית כלשהי לעדות זו. מעבר לנדרש ומטעמי זהירות בלבד, יש לציין שגם אם היה צורך בתוספת ראייתית כלשהי (וכאמור אין זו דעתי), הרי שתוספת זו מצויה ממילא בעדותה של המתלוננת שבעיני עונה על שלוש אפשרויות התוספת הראייתית המוכרות, מהקל (דבר מה) עובר לבינוני (חיזוק) ועד הכבד (סיוע).

54. הנאשם טען שעדותן של המתלוננת וה הן בגדר עדות כבושה בשל כך ששתיהן הגישו תלונה על האירוע נשוא האישום השני רק בחלוף שנתיים ומכאן המשקל הנמוך שיש לייחס לעדותן. טענה זו דינה להידחות.

55. בפסיקת בית המשפט העליון קיימת הגמשה של הכלל שקובע שיש להפחית ממשקלה של עדות כבושה עת שמדובר בעבירות של אלימות במשפחה, וזאת בשל הקושי הנפשי של פריצת המעגל הסגור של המשפחה והסביבה אל עבר הרשויות והמחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך, לרבות קיומה, לעיתים, של תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה ורצונה לשמור על שלמות התא המשפחתי (ע"פ 7844/09 **חוסין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], ניתן ביום 2.6.10, פסקה ו' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8745/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], ניתן ביום 30.11.11 פסקה 22 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

56. לסיכום, הנני מעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם לגבי השתלשלות האירוע נשוא האישום השני וזאת בשל המשקל **המצטבר** של כל הנימוקים שלהלן:

א. עדותה של המתלוננת נתמכת באמרות החוץ שלה שהינם ראיה "לעצם אמירת הדברים". קיומה של התאמה בין עדותה של המתלוננת בבית המשפט לבין אמרות החוץ שלה נותנת נופך של אמינות לעדותה.

ב. עדותה של המתלוננת נתמכת בעדותה של ע שהיתה עדת ראיה ישירה לאירוע ועדותה נמצאה אמינה בעיני.

ג. עדותה של המתלוננת נתמכת גם באמרת החוץ של ה שגם היא ראיה "לעצם אמירת הדברים" על ידי ע ואשר תואמים את עדותה של המתלוננת בבית המשפט וגם את עדותה של ע בבית המשפט.

57. בנסיבות אלה, הנני קובע שהמאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את האירוע נשוא האישום השני.

ד. סוף דבר

58. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות:

א. באישום הראשון, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין וכן בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ב. באישום השני, בעבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ח תשרי תשע"ז, 30 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים.